

Del Aar, uden at han har haft Lejlighed til at træffe Forholdsregler derimod. Jeg er derfor foreløbig meget betænkelig ved, at Bestemmelserne i Tinglysningslovens § 4 ikke kommer til at gælde paa dette Omraade, hvis det foreliggende Lovforslag bliver vedtaget. Men jeg kan muligvis faa saadanne Oplysninger af Ministeren, at jeg føler mig tilfredsstillet. I modsat Fald vil jeg paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg.

Piper: Det Forhold, som dette Lovforslag tilsigter at raade Bod paa, er den Uensartethed, der er opstaaet mellem de forskellige Paragraffer i Vandløbsloven af 28. Maj 1880, efter at Loven er blevet revideret. Jeg er nu af den Opfattelse og var det, inden denne Revision fandt Sted, at de Udpantningsregler, som fandtes i Loven, ikke gav det offentlige fortrinsvis Udpantningsret; det var imidlertid noget, vi ansaa for i høj Grad nødvendigt, den Gang vi fik indført den Ændring i Loven, som tilsigtede at give Adgang til at udføre Kloakeringsanlæg efter Loven. Før dette skete, var Forholdet det, at det i Regelen var Kommunerne selv — det var jo gerne i Købstadkommuner, det skete —, der betalte Hovedkloakkernes Anlæg. Men noget saadant lod sig ikke gøre, den Gang man fik Brug for Kloakanlæg i Landkommunerne; saa maatte Vandløbslovgivningen tages i Brug, og i Begyndelsen klarede man sig med Vandløbsloven af 1880, men man følte altsaa, at man befandt sig paa gynge Grund, og derfor var det, at §§ 52—59 blev ændret med det Formaal for Øje at fremme Kloakeringsanlæg, saaledes at Initiativet kunde tages enten ad privat Vej eller af Kommunen. Saa at sige i alle Tilfælde maatte Kommunen imidlertid lægge Pengene ud, og derfor maatte den ogsaa have Sikkerhed for dem gennem den fortrinsvise Udpantningsret. Men derved er det kun blevet endnu mere grelt, at de Paragraffer i Vandløbsloven, der omhandler Refusion til det offentlige af Penge, som er udlagt til aabne Vandløb, ikke hjemler samme fortrinsvise Udpantningsret, og derfor kan jeg paa mit Partis Vegne give Tilslutning til, at Lovforslaget fremmes.

De Betæneligheder, som det ærede Medlem, der sidst talte, nærede ved, at man undlod at tinglæse saadanne Fordringer paa Ejendommene, har vi ikke haft her i Københavns Amt, hvor vi i rigt Maal har benyttet den ændrede Lov af 28. Maj 1880 til Kloakeringsanlæg. Vi har jo en

ganske tilsvarende Bestemmelse om fortrinsvis Udpantningsret for Kommunens Udlæg til Istandsættelsen af private Veje, og der er ikke Tale om, at man tinglæser disse Fordringer; i Regelen afdrages Udgifterne paa 10 Aar, somme Tider endogsaa paa 20 Aar, men desuagtet tinglæses de ikke paa Ejendommene. Det er et stort Besvær og en stor Bekostning, naar dette skal ske, og hidtil har jeg ikke erfaret nogen Ulempe ved, at man har ladet sig nøje med de Bestemmelser; Loven indeholdt, og ikke har tinglæst Kravene paa Ejendommene.

Veistrup: Der findes i de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, en udførlig Begrundelse for dets Fremsættelse, en Begrundelse, som jeg for mit Vedkommende ganske kan slutte mig til. Det drejer sig om to Ting, for det første om at lovfæste en Praksis, som er fulgt gennem Aarene, og dernæst om at fjerne den Uklarhed, som har været til Stede i Lovgivningen. Det forekommer mig, at begge disse to Ting er noget, som vi kun kan ønske fremmet, og jeg for mit Vedkommende anbefaler altsaa Forslaget til en hurtig og villig Behandling.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg udtaler min bedste Tak til de ærede Ordførere for det Tilsagn, som man fra alle Sider har givet om at ville yde Bistand til Fremme af Lovforslaget. Kun en enkelt, nemlig det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]), udtalte Betænkelighed med Hensyn til, at fremtidige Erhververe af Ejendomme, paa hvilke der maatte hvile Forpligtelser til at betale Bidrag til udførte Vandreguleringsarbejder, ved Ejendomshandelens Indgaaelse skulde være i Uvidenhed om disse Forpligtelser, og det ærede Medlem mente derfor, man burde overveje, om det alligevel ikke var rigtigst at sikre dem ved at gennemføre Tinglysningskravet ogsaa for disse Forpligtelser. Jeg skal dertil sige, at det er netop Hensigten at hindre, at man i Fremtiden efter den Affattelse, Tinglysningsloven i saa Henseende har, skulde kræve, at hver Gang en Kommune gaar ind paa forskudsvis at betale de Udgifter, der er forbundet med et saadant Anlægs Gennemførelse, skulde den have hele Ulejligheden med for et meget stort Antal Ejendomme og meget ofte ogsaa for overordentlig smaa Beløb at lade Fordringen tinglyse paa Ejendommene. Det er Frygten for, at Kommunerne skulde stille sig modvilligt overfor i øvrigt meget formaalstjenlige